

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania A. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie

z udziałem T. Sp. z o.o. z siedzibą w R

o stwierdzenie nieważności części umowy o pracę, podstawę wymiaru składek,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 23 kwietnia 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego

w Rzeszowie z dnia 10 grudnia 2024 r., sygn. akt III AUa 650/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od skarżącej na rzecz organu rentowego kwotę
240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami
za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu
orzeczenia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 10 grudnia 2024 r., III AUa 650/23, po rozpoznaniu apelacji organu rentowego, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 30 maja 2023 r., IV U 1269/21, w ten sposób, że oddalił odwołanie A. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie z 15 kwietnia 2021 r., w której to

organ rentowy stwierdził nieważność warunków aneksu z 1 stycznia 2020 r. do umowy o pracę z 1 października 2019 r. zawartego pomiędzy A. R. a T. Sp. z o.o. w części dotyczącej wymiaru czasu pracy - pełen etat, ustalonego wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 6.966,03 zł brutto miesięcznie i rodzaju umówionej pracy - Dyrektor Generalny oraz ustalił od 1 stycznia 2020 r. wymiar czasu pracy na $\frac{3}{4}$ etatu, podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne w kwocie 1.687,50 zł oraz rodzaj pracy - specjalista ds. marketingu, oraz orzekł o kosztach procesu.

Zaskarżając wyrok w całości odwołująca się zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 233 § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., co w konsekwencji w jej ocenie doprowadziło do błędnego zastosowania prawa materialnego, a to art. 13 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 1, art. 84 ust. 1, ust. 2 pkt 2, ust. 3 i ust. 4 pkt. 1, art. ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 3 pkt 3, art. 6 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 32 ust. 2, art. 36 ust. 1 i 2, art. 43, art. 45 ust. 1 oraz art. 66 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz art. 58 §1 i 2 k.c.

Wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, że prawidłowa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie powinna doprowadzić sąd drugiej instancji do dokładnie odmiennych ustaleń, niż te, które poczynił sąd pierwszej instancji, a co za tym idzie wydać orzeczenie oparte o prawidłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe. W ocenie skarżącej istnieje konieczność rozpatrzenia naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 233 § 1 k.p.c., które w konsekwencji w sposób rażący naruszają przepisy prawa materialnego wskazane w podstawie skargi.

W odpowiedzi organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą istotne okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania wskazane przez skarżącą nie odnoszą się do żadnej z wyżej wymienionych przesłanek podlegających rozważeniu w ramach przedsądu. Skarżąca nie sformułowała żadnego zagadnienia prawnego wywołującego potrzebę wyjaśnienia go przez Sąd Najwyższy, nie powołała się na rozbieżności w orzecznictwie czy potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości interpretacyjne, nie wskazała również, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, i nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Skarżąca sformułowała wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie wskazując jednak żadnej przesłanki kasacyjnej wynikającej z treści art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. Nie jest więc jasne, jakie przyczyny kasacyjne, według skarżącej, uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Takie uchybienie uniemożliwia zbadanie zasadności wniosku. Nie jest bowiem rolą Sądu

Najwyższego domyślanie się, którą przesłankę kasacyjną skarżący dostrzega, ani poszukiwanie w uzasadnieniu skargi argumentów pozwalających na przyporządkowanie stanowiska skarżącego do jednej z przyczyn kasacyjnych.

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c.

[a.ł.]